

L'HORA NOVA

L'AJUT A MADRID

Una vegada més s'ha sommogut el cos sensible de la població vigatana que respon generosament en les hores de proya, no direm més però sí tant com les altres ciutats de Catalunya. Per testimoni directe tenim motius de conèixer les aportacions múltiples fetes amb ocasió de la «Setmana de l'Infant» i aquesta que avui ens ocupa com a representant de la U.G.T. La importància de les aportacions tant en queviures com en metàl·lic ha superat les nostres suposicions i càlculs i que podran conèixer tots els llegidors ja que en aquestes mateixes planes s'han pogut veure amb tot detall, així com també la comunicació d'arribada per part de l'Alcaldia de l'heroica capital d'Espanya. La voluntat i l'esperit de tot bon espanyol, s'encloen en aquest afecte solidari i que estem segurs desperta l'admiració dels treballadors d'arreu del món. L'Espanya vella o sigui l'Anti-Espanya, la dels cacics, la dels «señoritos», la dels latifundis, la d'aquelles extensions de terra erma, que servia per pasturatge d'aquella carn de brau que es menjava en la festa major. Es per excepcionalisme conscient que rebutjàvem aquest espectacle tan colorista com se vulgui però indigna del poble espanyol. L'Espanya d'avui, del que treballa i que s'instrueix, rica per naturalesa, amb escoles, biblioteques, respecte, és així tal com desitgem que sorgeixi per l'exemple dels demés pobles sotmesos a la Tirania i a l'Esclavatge dels privilegis i enfangats de vicis i prejudicis. Tot això honora els éssers que estimen la més exelsa de les qualitats humanes i que seran el corolari que obtindrem i que fruïrem quan sigui l'hora tan esperada de la Pau i reconstrucció del nostre Poble tan volgut.

J. FELISART OROMI

Vic, 23 març 1937

Compren el segell pro sanitat de guerra de la Generalitat de Catalunya; eixugareu les llàgrimes dels nostres germans. De venda en tots els estancs.

PROBLEMA AGUDITZAT

La puja dels articles de primera necessitat ha pres, en aquestes darreres setmanes una marxa vertiginosa, els efectes de la qual demanen un remei ràpid i eficaç. Es evident, en particular pel que respecta a la vida dels pobles on no havien sentit en els primers mesos de guerra les privacions registrades, ja de bell antuvi, en la capital de Catalunya, que la centralització de la política de proveïments a la Generalitat ha causat un sensible trastorn arreu del país.

Ben lluny del nostre propòsit, el voler analitzar el procés d'una gestió, que conceptuem absolutament equivocada, sota l'influència de cap perjudici personal, sinó que ho farem objectivament dins el més ampli sentit de responsabilitat, que a tots ens afecta en aquests moments tan delicats i d'obligat sacrifici per tothom. Altrament, la nostra crítica cauria en el vici d'aguantar una de tantes tossaderies que prou i massa ja vénen perjudicant l'establiment d'un veritable ordre de guerra, com deuria imperar mentre l'amenaça feixista plani damunt d'Ibèria.

Assenyalar errors i propugnar una rectificació saludable, és aquesta la nostra missió. Per això el problema del proveïment de queviures, per les normes amb què se'l regeix, ens porta a una fonda preocupació, i hi descobrim un ferment de malestar per sotmetre's al poble a aguantar uns sacrificis superiors a tota llei humana. Ho ha dut el mal pas que s'ha donat en deixar el mercat lliure; encara s'hi és a temps de rectificar-ho, i és ací on radica el punt neuràlgic de la qüestió. Si no hi ha esmena, aviat hem de veure una forta escomesa que afectarà a tota l'economia. Qui aturarà un accentuat augment dels jornals, si el límit que aquests tenen ara no arriba a cobrir les despeses de manutenció? I —preguntem— a profit de qui haurà anat la política de deixar el mercat lliure? Dels proletaris, de l'economia col·lectiva, o del Govern? Simplement, només haurà beneficiat un nucli de traficants, d'aprofitadors de convulsions i de guerres, els mercaders de sempre. Mals fonaments per a bastir una nova societat!

Abans que el poble mig famolenc i desficiat no reclami iradament la distribució justa i equitativa dels queviures, que s'encamini aquest greu problema, des d'on correspon, pels viaranys normals que degué prendre des dels primers moments. Cal rectificar, i sense vergonya! S'imposa la taxa de tots els articles de primera necessitat, com a més urgent; ha de desaparèixer la vergonya de què determinats gèneres, per exemple, que han estat adquirits a Vic a 12 ptes. el quilo, es venen a Barcelona a més de vint pessetes. És del domini públic l'especulació que es fa amb el bestiar. En termes veïns es paga a preus molt superiors als que regeixen ací, i és pel fet de tolerar-se una venda a gent arribada de tot arreu, a preus exorbitants, la qual cosa fa que de dia en dia la matança de bestiar en aquests poblets creixi desmesuradament. Com a conseqüència de tanta disbauxa, les ciutats, com Vic, que vulguin frenar l'augment constant dels articles alimentosos, corren el risc, com ja passa ara, de restar sense provisions.

Es hora ja d'adonar-se de l'agudització del problema, i, per tant, han d'aplicar-se mesures immediates. O es posa en vigor la taxa en tots els articles de primera necessitat, incloent-hi els menjars del bestiar, o ens encaminem a un veritable caos. I per a major eficiència en el tractament de la política de proveïments, és el propi Municipi, en cada terme, el més qualificat per a executar-la, d'acord amb les normes o prerrogatives que dimanin del Consell de la Generalitat. — E.